

reglementariske Bestemmelser, kan Erstatningen bortfalde eller nedsættes.

Et andet Punkt, som jeg kunde ønske forandret, er Bestemmelsen i § 32 om, at 10 pCt. skal være Minimum for Erhvervs- evnens Nedsættelse, naar der skal være Tale om Erstatning. Der er sagt, at de smaa Erstatninger betød ikke noget. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det betyder ret meget, og navnlig at det moralske betyder meget. Det er vanskeligt, navnlig for Lægefolk, at afgøre, om Erhvervs- evnen er nedsat med 5, 7, 10 eller 12 pCt., og hvis det indtræffer, hvad der er indtruffet og indtræffer stadig, at en Person skønnes at have lidt en Nedsættelse i sin Erhvervs- evne af 10 pCt. og faar de 600 Kr., eller hvad det nu bliver, medens en anden, som tilsyneladende har haft mere Men af et Ulykkestilfælde, ifølge Kendelsen ikke menes at have mistet en saa betydelig Del af sin Erhvervs- evne, saa skaber det Uro og Misfornøjelse. Det er netop dette Forhold, der har skabt megen Utilfredshed og Misfornøjelse med Loven af 27. Maj 1908, at 10 pCt. Nedsættelse af Erhvervs- evnen er ansat som Minimum.

Naar jeg har taget Ordet, er det særlig for at faa Oplysning om et Forhold, som ikke forekommer mig at være udtrykt klart nok. Man vil have lagt Mærke til, at der i dette Lovforslag stadig er brugt Ordet Erhvervs- evne, medens der i Loven af 27. Maj 1908 helt igennem er brugt Udtrykket Arbejdsevne. Nu mener jeg, at der er overordentlig stor Forskel paa Erhvervs- evne og Arbejdsevne, og jeg mener derfor, at det er af mere end formelle Grunde, at denne Forandring er gjort; men for at være sikker vil jeg anmode den højtærede Indenrigsminister om at fremsætte en bestemt Udtalelse derom. Efter min Opfattelse er der nemlig ikke det mindste i Vejen for, at Erhvervs- evnen kan være nedsat ganske betydeligt, uden at Arbejdsevnen derfor behøver at være nedsat. Naar jeg ser paa Lovforslagets § 24, 1ste Stykke, kommer jeg ogsaa mere i Tvivl om, hvad der er det rette, thi der siges netop, at det, om der er sket Forringelse af Erhvervs- evnen, er betinget af, hvorvidt vedkommende, som er kommet til Skade, er i Stand til i væsentligt samme Omfang som hidtil at kunne genoptage sit Arbejde eller ikke. Det synes altsaa her at slaas fast, at det alligevel er Arbejdsevnen, det drejer sig om, skønt der stadig tales om Erhvervs- evnen. Jeg skal blot nævne et enkelt Forhold for at vise, at Arbejdsevne og Erhvervs- evne langt fra er det samme.

Vi kender sikkert alle sammen Mennesker, som er saaledes skamferede i Ansigtet som Følge af et Ulykkestilfælde, at man maa indrømme, at deres Erhvervs- evne er i betydelig Grad nedsat, ja, at det i mange Tilfælde næsten er gjort umuligt for dem at komme til at arbejde. Tidligere havde de et kønt Ansigt, men det blev vansiret, saa at de nu har et ligefrem afskrækkende Udseende, og dette har ganske vist ikke paa nogen Maade medført, at de har mistet deres Arbejdsevne, men alligevel har de mistet en stor Del af deres Erhvervs- evne, fordi deres Ansigt er i saa høj Grad vansiret. Om disse Mennesker kan man altsaa ikke sige, at deres Arbejdsevne er nedsat; den kan være lige saa stor som tidligere; men deres Erhvervs- evne er ganske vist betydeligt forringet. Jeg vil derfor anmode den højtærede Indenrigsminister om at udtale sig om dette Forhold.

L. D. Rasmussen: Jeg skal ikke fordybe mig i Spørgsmaalet om Virkningen af Beruselse ifølge § 3. Det vil der jo blive Lejlighed til at drøfte nærmere i Udvalget. Jeg har kun ikke kunnet komme bort fra, at det virker noget nedslaende for Arbejderne at se, at Lovgivningen nu tager en ny Bestemmelse op om noget, som man for en 14—16 Aar siden ikke fandt Anledning til at nævne. Det kan se ud for udenforstaaende, som om der var Tale om at bekæmpe et Onde, der er i Udvikling, medens det faktisk er i Tilbagegang. Det er blot dette, jeg har villet paapege, og der bliver jo, som sagt, rigelig Lejlighed til at drøfte dette Spørgsmaal i det kommende Udvalg.

Jeg kan ikke undlade at gøre et Par Bemærkninger i Anledning af den af mig fremsatte Tanke om en Statsanstalt, hvori man kunde tegne Forsikring. Jeg kan ikke se rettere, end at det vilde være en Fordel for de forsikringspligtige at kunne tegne Forsikring i et Selskab, som ikke har Overskud til Formaal, fremfor at tegne i et privat Selskab, der naturligvis maa søge at skaffe sig et Overskud. Jeg kan ikke tænke mig andet, end at en Statsanstalt vilde være billigere, end den paa- gældende private Anstalt vilde kunne blive, og man maa da ogsaa i denne Forbindelse regne med, at de private Selskaber vil søge at tilrive sig saa mange Forsikringer, som det er gørligt. Forretningsmæssigt set er dette rigtigt. Følgelig maa de bruge en stor Agentstab, og der vil medgaa en betydelig Udgift til denne Administration, en Udgift, som Staten i og for sig ikke